

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853
APARE SĂPTĂMÂNA

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Abonamente:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Preț: Str. Șaguna 8
— un fir peștit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Biserica Românească

Marea majoritate a poporului român aparține, ca toate popoarele din Răsăritul și Sub-Estul Europei, Bisericii ortodoxe.

O notă caracteristică a acestei Biserici este legătura ei deosebit de intimă cu fiecare din popoarele care fac parte din sânul ei. Cu toată unitatea ei dogmatică, Biserica ortodoxă s'a adaptat ființei etnice a fiecărui popor în așa măsură încât a devenit pentru fiecare o Biserică națională. Ea a știut să împace ideea ecumenică cu necesitățile de existență ale neamurilor într'un chip desăvârșit.

Rămânând în unitate dogmatică, Bisericile ortodoxe s'au organizat în cadrul diferitelor națiuni după principiul autocefaliei care le permite să-și desfășoare întreaga activitate fără imixțiuni din extern, potrivit cu împrejurările de viață ale fiecărui popor și înțelegându-se exclusiv cu acesta. E un fapt remarcabil adeseori că în istoria popoarelor ortodoxe lipsește acel permanent conflict între Biserică și Stat de care e plină istoria Occidentului. Dimpotrivă, Biserica a mers în Răsărit totdeauna cu neamul, și-a însușit aspirațiunile lui, a sintetizat misiunea ei sfântă cu grija pentru apărarea și întărirea neamului și peste tot între învățăturile ei revelate și manifestările sufletului etnic s'a creat o sinteză care a făcut fiecărui neam Biserica familiară.

Fenomenul acesta poate fi urmărit în toată istoria poporului român, ca și în viața lui contemporană. Mai mult chiar ca la oricare popor ortodox, Biserica a avut în istoria neamului românesc un rol de primul ordin.

S'a spus că persistența poporului român, ca o insulă într'un ocean de puternice și dinamice rase streine, este o enigmă.

Cum s'a putut menține o colectivitate de oameni pe lângă graiul de structură latină sădit în Dacia de coloniștii romani, când aproape de jur împrejur se vorbea limba slavă, iar spre Apus limba germană și maghiară? Întrebarea aceasta pornește dintr'o uimire cu atât mai mare, cu cât multă vreme poporul român n'a avut un Stat mai mare organizat, iar după întemeierea Principatelor Munteniei și Moldovei în veacul 14-lea, Transilvania a rămas, cu excepția unor mici teritorii, sub stăpânire străină.

Interesele economice cari legau pe românii de pe granița muntoasă a Carpaților, vor fi fost un factor care făcea să se mențină și să circule aceași limbă, dar pe lângă interesele economice un rol însemnat a avut, precum ne arată istoria, identitatea aceleași credințe.

Călugărul Nicodim, care în veacul 14-lea întemeiază mănăstirile din principatul Munteniei, iar prin ucenicii săi pe cele din Moldova, a în-

temeiat și cele dintâi mănăstiri din Transilvania. Cele peste 100 mănăstiri din Transilvania, distruse din ordinul Mariei Terezia de generalul austriac Bucov după anul 1760, erau așezate mai ales în Sudul Transilvaniei la poalele Carpaților în vecinătatea Munteniei și personalul lor era format mai ales din călugări din Sudul Carpaților. Mulți din Românii din Transilvania, trecând în Sudul Carpaților, ajungeau acolo în posturile de conducere ale mănăstirilor și în scaunele de arhieriei.

Când, începând de prin veacul 17, încep să se tipărească la București, Râmnicul-Vâlcea, Buzău, cărțile bisericești în limba română, se trimeau de cele mai multe ori gratuit în bisericile românești din Transilvania.

Toate aceste fapte ne fac să deducem că și în veacurile anterioare întemeierii Principatelor Munteniei și Moldovei, era o vie circulație a misiunilor credinței dintr'o parte într'alta. Cărțile bisericești nu erau traduse în românește, iar o organizare ierarhică autohtonă nu exista. Cu toate acestea în mijlocul poporului au trebuit să fie păstori sufletești hirotoniți de episcopi, cari vizitau aceste ținuturi și-și aveau scaunele peste Dunăre. Iar acești păstori sufletești, cu toate că făceau slujba în slavoneste, trebuiau să fie recrutați din popor, să cunoască limba acestuia și să-i vorbească pe înțelesul lui despre conținutul credinței creștine. Că poporul român are din primele veacuri un creștinism de care vorbea în limba lui, ne-o arată faptul că cuvintele de temelie ale credinței sale creștine sunt de caracter latin (biserica, botez, Crăciun, intrupare, Cruce, etc.) și nu slavone, cum ar fi trebuit să fie dacă primea creștinismul după veacul al 5-lea sau dacă ar fi început să vorbească despre ale credinței în limba slavonă după ce-a ajuns în contact cu slavii și s'a introdus în Bisericile sale liturgia slavonă.

Astfel aceeași credință de origine răsăriteană a ajutat poporului român să rămână întreg pe lângă același grai. Românii din Transilvania persistând în ortodoxie își conservau originalitatea față de popoarele din Apus cu cari erau în contact și cari s'ar fi putut servi de limba latină a Bisericii ca de cel mai ispititor mijloc de atracție. Dar în același timp rămânând în credință una cu Românii de pretutindeni se păstra între ei și aceia o legătură și un factor de circulație în plus. În același timp în latinitatea nepericlitată de slavism a Românismului transilvănean cu care prin credința ortodoxă se păstra în cea mai deplină comuniune, Românii dela Răsăritul și Sudul Carpaților aflau o întărire a ființei lor etnice în fața slavonismului. Servindu-se de latinitate în fața slavonismului, iar de ortodoxie în fața ispi-

telor dela Apus, neamul românesc și-a avut în această sinteză miraculoasă puterea de apărare și de conservare.

Dar rolul acesta l-a împlinit Biserica ortodoxă în istoria poporului român numai pentru că s'a identificat cu soarta și ființa lui.

Dar în credința sa a găsit poporul român nu numai un factor principal de conservare a graiului ci și a unității sale. Din ea a luat și puterea de luptă împotriva tuturor forțelor dușmane. Când luptă împotriva pofțelor de hegemonie ale vecinilor dela Apus și Nord, poporul român era conștient că luptă și pentru apărarea credinței creștine adevărate și aceasta-i înzecea puterile. Iar Biserica era permanent alături.

Războaiele cele multe le-a purtat însă poporul român împotriva Semilunei în epoca ei de fanatism religios cuceritor. Veacuri întregi existența poporului român a fost un aproape neîntrerupt război și e uimitor faptul că Principatul Munteniei și al Moldovei au rezistat mai mult decât toate țările mari și mici dimprejur, iar la o complectă dispariție n'au ajuns nici odată.

În veacul al 13-lea ideea Crucadelor pălește în Occident. O încercare ultimă de oprire a valului mohamedan la Nicopole pe Dunăre în 1396 eșuiază într'un fiasco lamentabil.

Dar în același timp misiunea de apărare a Europei de primejdia mohamedană și-o asumă Principatele române, al Moldovei și al Munteniei. În 1397 Voivodul Mircea cel Bătrân bate oștile Sultanului Baiazid la Rovine și de aci înainte vreme de peste două veacuri încercările neconținute turcești de-a trece peste Principate se izbesc de zidul românesc. Cade Sârbia la 1378, cade Bulgaria la 1394, cade Ungaria la 1526. În vremea aceasta Principatele Române înfrâng pe turci în nenumărate războaie.

Din ce forță miraculoasă își sorbea acest mic popor împărțit în două țărișoare puterea sa de rezistență? Ne-o spun înșiși Voievozii cari s'au distins mai mult în aceste lupte. Ștefan cel Mare, voivodul Munteniei se considera un apărător al creștinătății și atribuia orice biruință ajutorului dumnezeesc, zidind după fiecare câte o mănăstire. Insuși Papa Sixt al 4-lea îl numea «Atlet al lui Hristos».

Mihai Viteazul, voivodul Munteniei, trecu Dunărea la 1595, zdrobi oastea turcească și arse Ruscicul, purtat de o idee care înflăcăra toate popoarele robite din Balcani. El voia să elibereze creștinismul Sud-estic de sub mohamedanism.

În vreme ce principii Apusului în frunte cu Papa purtau interminabile și infructuoase discuții pentru pornirea unor cruciade împotriva Semilunei, cei ce stăteau pe poziție și purtau lupta cu succes erau voievozii români. Apusul s'a mișcat numai când turcii au atacat Viena la sfârșitul veacului 17-lea. Până atunci i-a ținut în loc și i-a slăbit rezistența română.

Lupta Principatelor române și-a sorbit puterea, desigur și din instinctul de conservare. Dar și din arderea credinței. Voievozii români suferau mai mult de prezența turcilor în Balcani, pentru că se aflau în comunitate de credință cu popoarele suse. Dacă n'ar fi fost în această comunitate, n'ar fi pus atâta fervoare de cruciați în lupta lor, așa cum n'au pus popoarele vecine dela Apus și Nord.

Ortodoxia a dat în aceste veacuri neamului românesc puterea să îplinească rolul de cruciat al Europei. Prin poziția geografică așezat mai spre interiorul Europei, dar prin credință legat de Sud-estul căzut în nenorocirea robiei, poporul român a fost cel mai de seamă sprijin al acestui Sud-est. În credința ortodoxă a găsit atât puterea de apărare a ființei sale, cât și de ajutorare a popoarelor balcanice.

Însă nu numai prin războaie a susținut nădejdea acelor popoare, ci și prin alte ajutoare.

Toate patriarhiile ortodoxe, toate mănăstirile dela Muntele Athos și din întreg Răsăritul robite, s'au împărțit din belșug din daniile Principatelor române, fără de cari aproape că n'ar fi putut continua să existe. «Nici un alt popor pravoslavnic n'a făcut atâta bine pentru Atos cât au făcut Românii», spunea rusul Porfirie Uspensky (Hristianikij Vostoc, Afon, vol. III, pag. 3). A șaptea parte din teritoriul Principatelor erau moșii închinete mănăstirilor din Răsărit.

Dar prin instituțiile bisericești și prin mănăstiri Principatele române susțineau înseși popoarele robite și puterea lor de luptă, odată ce aproape toată viața culturală a acelor popoare era concentrată în jurul Bisericii.

Acest rol în resuscitarea popoarelor creștine din Sud-estul Europei l-a împlinit poporul român prin ortodoxia sa și prin primirea tuturor intelectualilor greci, bulgari, albanezi, sârbi în cuprinsul său.

Aproape toată intelectualitatea greacă în special și-a aflat în Principatele române un cămin permanent sau trecător. (H. Papadopoulos-Kerameus: Texte grecești privitoare la istoria Românilor în E. Hurmuzachi).

În două țări și-a găsit cultura greacă un cămin după căderea Constantinopolului sub turci. În Italia de unde a fructificat Renașterea și în Principatele române, unde venind mai ales persoanele eclesiastice au putut salva ființa poporului grec și ortodoxia lui și a întregului Sud-est european.

Observăm în treacăt că cultura greacă ajunsă pe mâna Apusului, care nu avea în creștinismul lui o frână destul de puternică și nu avea nici îndelungata experiență a umblării cu bunurile culturii, i-a devenit o nenorocire. Deschizând larg sacul acestei culturi, s'a răspândit asupra lui toate curentele anticreștine, cari l-au dus până la situația de azi.

D. STĂNILOAE

Veacul monahismului misionar

Ceeace caracterizează conștiința creștină este profundul ei simț de responsabilitate față de curgerea domoală sau vijelioasă a timpului. Fiecare moment care vine cuprinde în el un sens oarecum crucial, o ratare sau un efort isbit, un pas înapoi sau un pas înainte în destin, sub pecetea implacabilă a ireversibilității. De aici simțământul mereu actual de unicitate și excepțional al generațiilor și conștiința unui moment istoric pentru care poartă în el ceva definitiv, parfumul de mirăsmă a unui prezentiment de sfârșit sau început de lume. De aceea nu știm dacă este o iluzie sau un adevăr simțământul eshatologic pe care îl trăim în fața vremurilor de azi. Ele par a descinde direct din Apocalipsă, cu păsări de fier, cu rășboesc, cu antihriști și împărați care se rășboesc, cu bubuit de tunuri și gemete de agonie, cu pământuri pârjolate și pustii, cu inimi pline de coșmaruri și îndoeli. Nu știm dacă obștescul sfârșit pe care-l așteptăm din pagini criptice de profeție, este aproape sau departe. Dar ceea ce știm cu siguranță este că în fața acestor vremuri grele avem o gravă responsabilitate: *Aceea de a pregăti cu ultimă energie venirea triumfătoare a Mielului, în suflul sbuciumat de furtună al omîrii.* Veacul de acum este veacul marilor eforturi, veacul de afirmare excepțională a Bisericii ortodoxe, examenul simțământului de responsabilitate creștină a clerului ca și a întregii obști creștinești.

Prin ce vom răspunde la chemările veacului? Printr-o armată de șoc misionar. Pe câmpul de război al Bisericii luptătoare e nevoie de o armată destinată unor supreme sacrificii. Toată forța explosivă, tot capitalul de elan și abnegație, toată revărsarea de viață făcătoare a Duhului trebuie să se concentreze într'un punct: spre formarea cadrelor unei misiuni externe, spre forța expansivă, cuceritoare a Bisericii. Și toate acestea nu le putem spera cu deplină încredere decât dintr'un loc: din monahism. Monahismul este și rămâne forța misionară a Bisericii luptătoare. Iar veacul care ni se deschide în față, nu poate să fie decât veacul de glorie al monahismului misionar.

Prin aceasta nu ne gândim însă a degrada clerul de mir, optând pentru celibatarismul Bisericii romane. De parte de noi acest gând. Susținem însă că în ce privește misiunile exterioare ale Bisericii, cel mai indicat este mo-

nahismul, pentru motive pe care le vom preciza. După concepția noastră, în cadrul unei Biserici temeinic organizate, clerul de mir își are rolul lui, aparte. Pe când monahismul reprezintă elementul de ofensivă și de inițiativă, elementul cuceritor al Bisericii, clerul de mir are sarcina de organizare interioară, de adâncire, de menținere și perpetuare a credinței ai cărei pionieri au fost monahii. Când s'au opus celibatarismul radical, Sf. Părinți au avut ideea clară a rolurilor diferite pe care le au cele două ramuri conducătoare ale Bisericii. Sau cel puțin au avut presentimentul că ceea ce poate face monahismul cu maximum de eficacitate nu poate face clerul de mir, și viceversa.

Așadar, monahismul și clerul de mir reprezintă funcțiuni pe deplin justificate în viața Bisericii. Monahul, prin eliberarea de orice sarcină socială, trăind cu Iisus, în Iisus și numai pentru Iisus, este mai apt pentru misiunea de cercetaș, de aprinzător de focuri, de avantgardă. În suflul lui, dragostea neîmpărțită nu cunoaște decât o țintă: Hristos și mărirea Bisericii Lui. Toată vigoarea, toată energia, tot elanul, tot focul, toată abnegația, toată forța explosivă a ființei sale se canalizează în aceeași direcție: Coborârea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ținta unică a lui, neumbrită de nici o preocupare terestră este: Cucerirea mântuirii pentru sine și pentru cei mulți cari zac în întuneric.

Fără îndoială că ceea ce poate face monahismul pe tărâmul misiunii exterioare, nu poate face clerul de mir, cu aceeași eficacitate. Preotul de mir nu e cu totul liber. El se află oarecum legat în mijlocul lumii, prin familie, și are de a îndeplini o funcție socială. El poate trăi aceeași viață plină de lumina harului, ca și monahul, dar nu trăiește numai pentru Hristos, ci și pentru familia lui. Față de viața fără sinuozități virtuale a monahului, viața preotului de mir e mai complexă. Unde se termină dragostea de familie proprie și unde începe dragostea față de Dumnezeu? Care este puntea de legătură între cele două iubiri, oarecum polare? Care este atitudinea cea mai adecvată pentru a face față cutărei sarcini sociale? Iată întrebări cari se impun numai incidental și fără necesitate monahului, care însă tulbură în mod esențial conștiința preotului de mir. De aceea n'ar fi exclus ca un preot de mir perfect, să fie

superior unui monah perfect. Pentru că dacă viața celui dintâi este un drum deschis — fie el chiar cu spini, — viața preotului de mir este o serie continuă de probleme care trebuie rezolvate la fiecare pas.

Preotul de mir depășește pe monah prin problematica vieții. Iată o calitate care esențial lipsește monahului, dar care este trăsătura fundamentală justificată a clerului de mir. Problematizând viața preotul de mir se situează la nivelul mediului pe care este dator să-l păstorească. Din starea aceasta experimentează el însuși destinul celor mulți, a căror viață este problema. Problematizarea reprezintă pentru clerul de mir o funcție necesară de adaptare socială a credinței, care lipsește monahismului. Rar preotul de mir posedă ceva ce înțrece nivelul turmei: Făclia unei certitudini, prin care știe să aleagă și să descopere și altora, soluția cea dreaptă, drumul fără ocolișuri care duce la mântuire.

Nu putem face elogiul monahismului, fără a elogia în același timp clerul de mir. Fiecare reprezintă funcțiuni și puteri proprii, care se unesc inseparabil în același unic organism al Bisericii luptătoare. Dar ceea ce vrem să subliniem acum, este necesitatea acută a monahismului misionar. Fără a neglija misiunea sa internă, pastorală, Biserica este obligată de a răspunde solicitărilor misiunii exterioare. Colosul rusesc trezit din letargia apostasiei, cere lumină. Il vom lăsa să înseteze după lumină? Vom lăsa pe alții să-i ducă altă lumină decât lumina pe care a aprins-o Biserica ortodoxă în candela suflului rusesc? Iată întrebări la care nu putem răspunde cu brațele încrucișate, ci într'un singur mod: Prin prezența noastră necondiționată, dinamică, misionară.

Nu trebuie să uităm nici în vis că Rusia nu e numai un teatru crâncen și sângeros război văzut, ci și un loc de o tot atât de crâncenă întrecere de duri. Se luptă tradiția milenară a spiritualității ortodoxe cu jurisdicționalismul acaparant al catolicismului pedeoparte, și cu raționalismul disolvant al protestantismului pedealta. Lupte ori în primul rând dimensiuni de spiritualitate. Rusia este în același timp un teren de verificare a vredeicilor preoțești, a devotamentului preoțesc față de Biserică. Căci nu învinge confesiunea cu spiritualitatea cea mai pură, cât mai ales clerul care depune cea mai mare străduință și cel mai fierbinte zel misionar întru propovăduirea cuvântului și voii lui Dumnezeu.

Proba de foc a ortodoxiei depinde de vredeicile ei misionare. Iată adevărul care trebuie subliniat cu toată energia. Iată pentru ce vorbim despre un adevărat veac misionar și pentru ce îmbrățișăm în centrul acestui veac, figura cu reflexe pauline a monahului. Să se organizeze cât mai urgent marea ofensivă misionară ortodoxă pe care ne-o cere momentul istoric. E nevoie de armata de șoc a monahilor. Ca din pământ trebuie să răsăre nebunii pentru Hristos, posedații jertfei, iluminării credinței triumfătoare. E veacul lor. Trăim vremuri de încercări suptre; se cer surori de misionari: E veacul monahismului misionar.

Preot Ioan Opreș

Nr. 2597/1942

Aviz oficial

Onor. Minister al Culturii Naționale și Cultelor, Subsecretariatul de stat al cultelor și artelor, cu adresa Nr. 5076 din 14 Februarie 1942, ne-a adus la cunoștință, că Statele cu salariul preoților, cari au fost pensionați în decursul anului 1940, se vor putea ordona numai din bugetul anului financiar viitor (1942—1943) și numai după ce va primi în acel scop credite dela On. Minister al Finanțelor.

Cucericii preoți, conducători ai oficiilor parohiale, vor încunoștiința despre aceasta pe preoții pensionați în anul 1940, cari se află în parohiile lor.

Sibiu, la 23 Februarie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 2725/1942 Bis.

Anunț oficial

Prin Jurnalul Consiliului de miniștri Nr. 1408, publicat în Monitorul Oficial Nr. 292 din 9 Decembrie 1941 s'a aprobat ca funcționarii publici care prestează serviciul în comunele suburbane, ce depind de capitală, municipii sau orașe, să primească cu începere dela 1 Decembrie 1941, salariile și indemnizațiile de chirie stabilite pentru categoria de salarizare corespunzătoare municipiilor sau orașelor de care depind.

Diferențele de salar rezultate din aplicarea Jurnalului menționat, se vor plăti din economiile rezultate la capitolul de personal din bugetul Ministerului culturii naționale și al cultelor.

Personalul bisericesc care prestează serviciul în comune suburbane, va anunța cazul Oficiului de casă arhiepiscopesc, pentru a le întocmi State suplimentare de chirie.

Consiliul Arhiepiscopesc

FOIȘOARA

Liturgia cosmică

Liturgia cosmică (Maxim Mărturisorul) de Hans Urs von Balthasar, Freiburg im Breisgau, 1941.

În monumentală sa istorie a Patrologiei Bardenhever se plângea de lipsa unei monografii despre Maxim Mărturisorul. Acest desiderat a fost realizat acum în urmă de cunoscutul cercetător al unor noi aspecte ce se deslău din opera marilor părinți ai Bisericii. Cartea sa, cu titlul de mai sus, care în circa 400 de pagini studiază doctrina acestui cel mai de seamă sistematizator al ortodoxiei, e extrem de condensată. De aceea și e aproape imposibil să o rezumi în câteva pagini. Ne vom mulțumi în cele mai de jos să desprindem din ea numai câteva probleme fundamentale, spre a arăta cum le rezolvă subtilul interpret al celor mai intime taine ale religiei creștine.

Contribuția cea mai de seamă a sf. Maxim constă în aceea că el caută să reabiliteze lumea, creația, carnea, firește nu în sens păgân, ci spiritualizând-o prin o serie de sinteze îndrăznețe și profunde între Dumnezeu și lume, universal și parti-

cular, grație și natură etc. Pe de o parte mirifica clădire a sistemului platonice, cu disprețul său pentru tot ceea ce e o palidă copie a eternelor Idei, a acestei lumi vremelnice și pieritoare, veșnic în schimbare, pe de alta, interpretarea dogmelor creștine, ieșite din para suflului de foc al genialului eretic Origen, platonizând prin toate fibrele ființei sale, umbriseră veacuri de-a rândul cugetele creștine ce căutau să se adâncească în descifrarea tainelor inenarabile ale credinței în Hristos. O reacțiune împotriva acestei defăimări, a acestei negrii aduse operii Creatorului se observă și la predecesorii autorului „Centurilor dragostei”, cum de pildă la Gregoriu din Nyssa, la Evagrius și, de bună seamă, și la alții. E meritul Mărturisorului de a fi reluat, și adâncit această problemă centrală a creștinismului, spre a o rezolva în sensul arătat mai sus. Pornind chiar de la Platon și Aristotel, punând într-o nouă și mai justă lumină achizițiile, în acest domeniu, ale înaintașilor săi întru aceeași strădanie — în primul rând ale lui Evagrius — el ajunge la încheierea că: „Numai prin aripa lui Hristos s'a descoperit pedeantregul adevărul că creatura nu e numai un „negativ” (Kein reines Negativum) al lui Dumnezeu și, așa dar, nu prin topirea mistică în Dumnezeu poate ea să se mântuiască, ci prin expresia păstrare, ba — mai mult — prin perfecționarea naturii sale” (pg. 194).

La această concluzie ajunge el după ce mai întâi restabilește echilibrul dintre universal și particular, dintre idee și realitate el materială aci pe pământ. El nu mai acordă de loc ideii supremația, ci face din ea doar un corelat al creației individuale, al lucrului sau ființei isolate. Între idei și existența lucrurilor e o reciprocă dependență. Astfel raportul dintre idei și lumea reală e analog (nu și identic) cu acela dintre universal și particular. Procesul prin care el ajunge la această echilibrare dintre cei doi poli, e până la un punct, asemănător cu critica și reducția de către Aristotel a ideilor întemeietorului Academiei. Accentul, și la filosoful Stagirit, și la sf. Maxim, cade mai mult pe individual.

Iată, (bănuiesc eu), una din porțile prin care autorul Metafizicii a intrat în arsenalul argumentărilor creștine, ajungând să stăpânească mai apoi toată filosofia scolastică, pentru a fi detronat, în parte numai, abia după zece veacuri, când filosoful divin începe să iasă din întunecul în care, fără să vrea, îl impusese cel mai genial discipol al său. În acest sens sf. Maxim, care a ajutat și el la această detronare, e numit un biruitor al platonismului. Și mai e numit așa și din pricină că el a rezolvat, în felul său și în sens creștin, o parte din antinomii în aparență insolubile, din sistemul lui Platon. A rezolvat, în modul arătat mai sus, antinomia dintre idee

și lucru, Republica și chinuit, așa de mult pe autorul Republicii, contopind acești doi poli într-o armonioasă unitate.

El a întreprins apoi, ceva și mai dificil, a justifica devinirea, al cărei simbol sau vehicul e mișcarea, factor care determină creșterea lucrurilor (sensibile și nesensibile). Dar mișcarea era pentru Platon începutul decăderii, al stricăciunii, și tot sistemul său respiră pentru mișcare aceeași oroare pe care atomiștii o aveau pentru vid. În lumea exegeților creștini platonizanti, (Origen), această mișcare e simbolul păcatului original. Mărturisorul justifică și reabilitează (cum făcuse în felul său și Aristotel) mișcarea, care, după sf. Maxim e în firea immanentă a lucrurilor și nu e decât continuarea și manifestarea unui instinct sădit adânc în firea lucrurilor. Pentru filosoful creștin mișcarea ajunge, așa dar, a fi o expresie ontologică a creației (pg. 113). Dar, pentru această mișcare să nu ajungă o desperată goană la infinit, ce ar fi dus din nou la sumbra concepție heraclidiană, autorul „Centurilor gnostice”, după pilda lui Gregoriu din Nyssa, scriează sinteza paradoxală dintre repaos — ținta oricărei mișcări — și mișcare. Căci noțiunile de mișcare și repaus, contradictorii în ele înșile, *adeacă în afara de Dumnezeu*, sunt, ca toate celelalte contradicții mundane, atunci când se reunesc în sânul divinității, cu mult întrecute, depășite.

Cu sinceritate

A plecat la drum acum douăzeci de ani „Lumina Satelor”.

În călătoria ei n'a urmărit alt scop decât acela de a răspândi în popor cu sinceritate cuvântul lui Dumnezeu.

Imi amintesc de cei dintâi cetitori ai ei, printre cari se găseau și unii studenți teologi, ce erau mândri că se pot număra printre colaboratorii acestei gazete scrise în duh de viață nouă.

Erau preoții de mai târziu ce aveau menirea să stea în fruntea acestei mișcări de viață duhovnicească. Ei au menirea și astăzi, mai mult ca oricând, să stea în fruntea „Oștii Domnului”, fiica legitimă a „Luminei Satelor”.

Să stăm în duh, să stăm cu sinceritate și să nu uităm că, atunci când a lipsit această virtute, au fost și nemulțumiri.

Să ne gândim, cucernici frați, că această gazetă nu e numai slovă pe hârtie, ci viață zi de zi. Slova va lumina, va încuraja, va da directive, însă va trebui să fie lucrătoare așa cum mila e rezultatul iubirii pusă în slujbă de samaritan.

Și mai mult: să nu uităm esențialul, acest apostolat de viață misionară a emanat cu sinceritate, din dragostea și grija către popor a celui mai tânăr ierarh de acum douăzeci de ani.

Și cât de mult trebuie să prețuim sinceritatea, floare ce se găsește așa de rar în zilele noastre.

Cine n'a fost martor în adunările acestei mișcări, când cu îndrăzneală se ridica câte un ostaș făcând mărturisiri publice, arătându-și căința pentru un trecut de viață rea și dorința după mântuire, îndemnând și pe alții.

Da, pe astfel de ostași putem conta, pe sinceritatea lor, pe îndrăzneala lor, cu ei putem desfășura steagul sfânt, război împotriva veacului acestuia.

Pe acești frați să-i ascultăm cu dragoste de părinte, să fim mereu în mijlocul lor, întărindu-i și întărindu-ne în Domnul.

Să le spunem că, după douăzeci de ani de luptă sfântă, urmează a doua parte care va fi cea mai luminoasă, cea mai hotărâtoare și mai purificatoare, — fiind buni ostași vor fi printre cei dintâi cari se vor împărtăși cu vrednicie din paharul Domnului.

Așa cred că învierea și mântuirea noastră și a acestei Asociațiuni, ne va veni mai curând prin sfânta Euharistie.

După cuvântul Scripturii: „De nu veți mânca trupul Meu, și nu veți bea sângele Meu, nu veți avea viață între voi”, (I. 6, 53).

Să se pună mai mult temei la scaunul mărturisirii, unde sinceritatea trebuie să se prezinte ca odinioară în primele veacuri.

Cu frica lui Dumnezeu, cu credință, cu dragoste și cu sinceritate să vă apropiați sufletele dornice de mântuire.

Încercători în iubirea părintească a Intemeietorului și ocrotitor al acestei gazete ce o sărbătorim, ne închinăm cu smerenie: Intru mulți ani, Săpâne!

Încercători în învățătura bună ce o va răspândi cu sinceritate și de aici înainte foile noastre dragi și în înnoirea omului prin sf. Taină, să pășim cu nădejde pe cărarea vremii cântând Domnului: Sunt ostaș al lui Hristos.

Pr. N. Ilea

Combaterea mortalității infantile

— Colaborare între Biserica și Sănătatea publică —

În urma cererii dlui profesor și director al clinicei infantile Cluj-Sibiu, Dr. Gh. Popovici, — I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a dispus ca 12 maice surori-infirmiere, bugetate de ministerul sănătății și puse la dispoziția clinicei infantile, să dea tot sprijinul bisericii în lupta contra marelui mortalități infantile, care amenință să rărească șirurile poporului nostru.

Din încredințarea înaltului chiriarh, în ziua de Duminecă, 1 Martie 1942 I. P. C. arhimandrit-vicar Teodor Scorobet a procedat la sfințenia localului clinicei infantile dela Spitalul public din Sibiu, la care au asistat, pe lângă personalul clinicei, și alte persoane fruntașe din localitate.

Păr. arhimandrit-vicar a mulțumit, în cuvântarea sa, dlui prof. Popovici pentru inițiativa atât de frumoasă și folositoare, asigurându-l de întreg concursul bisericii în această măreață lucrare, ear surorilor de caritate li-a adresat cuvinte de încurajare și îndemn în munca lor creștină și românească.

Dl prof. Popovici transmite, în răspunsul său, I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae mulțumirile clinicei, rugând ca și de aici înainte biserica să-și dea contribuția binevoitoare în opera caritabilă a neamului nostru vrednic de o mai bună soartă.

Conferința dnei Sofia Șt. Meteș

În seria conferințelor organizate de Asociația Ortodoxă Națională a Femeilor Române, Filiala Sibiu, a conferențiat, Duminecă în 1 Martie c. a. la orele 11, dna Sofia Șt. Meteș, președinta Filialei. În fața unui public select și numeros, care umplea sala prefecturii, distinsa conferențiară a scos în evidență „Imperativele românești” de azi, după atâtea întrelăsări și greșeli ale trecutului. Conferința a fost des aplaudată, intrucât multe din pasiunile ei puneau apăsător degetul pe rană sau indicau categoric datoritiile noastre.

În selectul public erau de față PP. SS. Lor episcopii Vasile al Maramurășului, Veniamin al Caransebeșului, Dr. Iuliu Hașeganu rectorul Universității etc.

Sub egida Soc. Ort. Naț. a Femeilor Române, Duminecă 8 Martie a. c. ora 11 va avea loc în sala prefecturii o șezătoare religioasă cu următorul program:

Păr. Dr. D. Stăniloae, Cuvânt introductiv. Vor citi din operele lor dnii: Victor Papilian, Grigore Popa, Michaela Papilian, Romeo Dăscălescu, I. Ch. Severeanu, I. V. Spiridon.

Solii bravului popor slovac, o delegație militară, au sosit zilele trecute în capitala țării noastre, întâmpinați de o călduroasă primire. Delegația slovacă a venit să întoarcă poporului român vizita ce i-o făcuse delegația militară română. Poporul slovac și poporul român au avut ocazii de-a se cunoaște în vremuri grele și de-a se prețui reciproc, luptând alături împotriva dușmanului comun și apărând credința creștină, libertatea și civilizația popoarelor.

Nr. 1442/1942

Comunicare

Se aduce la cunoștință că văduva păr. Dr. P. Debu din parohia Brașov-vechiu, decedat la 12 Ianuarie 1942, în baza § 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc a primit dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu ajutorul preoțesc de Lei 40.000 (Patruzeți mii).

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 14 Februarie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Organizați Reuniuni de femei

nătatea lui Dumnezeu predomină peste toate și pe toate le împacă în pacea lui eternă. Căci calitatea supremă a divinității e, după sf. Maxim, ca și după Platon, bunătatea.

Am încercat în cele de mai sus să schitez câteva din problemele pe care le atacă autorul „Centurilor dragostei”. Dar problemele acestea sunt legiune în opera marelui scriitor creștin. Așa că o recenzie, de cele mai multe ori, nu are decât rostul de a atrage atenția asupra unei cărți, sau unei probleme. Nu vreau să închei însă această dare de seamă, fără să semnaliez încă o constatare — ce mi se pare extrem de importantă — pe care o face sf. Maxim când e vorba de raportul dintre credință și știință (pistis și gnosis). „În orice cunoaștere teoretică — spune el — se amestecă și un element „practic”, o stare de convingere, o credință, care ține pas cu progresul acestei științe (cercetări, cunoașteri). Și tocmai în cea mai înaltă cunoaștere e decisiv acest element al credinței; numai prin el e „confirmat” (acreditat) acest obiect absolut (al cunoașterii) și numai prin el își câștigă o temelie sigură”, (v. p. 148).

E o admirabilă și profundă pagină de psihologie! Și dacă acest lucru e adevărat — și e evident adevărat —, dacă la baza ori căruia act de cunoaștere stă un „crez”, cum rămâne cu afirmația acelor

INFORMAȚIUNI

O serie de distincții și recompense vor fi acordate celor ce au răspuns în mod pilduitor la chemarea Conducătorului, Mareșal Antonescu, pentru „Imprumutul Reîntregirii”. Distincțiile și recompensele în bani vor însemna și o mustrare pentru ceice nu și-au împlinit datorita de a răspunde la chemarea ce li s'a făcut.

Măsuri aspre. Consiliul de miniștri, ținut în 3 Martie 1942, sub președinția Conducătorului statului, a hotărât să se ia măsurile cele mai aspre în contra elevilor și studenților, cari se mai lasă amăgiți, în asociații clandestine, de acțiunea criminală a unor incapabili d'a se înregimenta în lupta dreaptă și deschisă de îndreptare și ridicare a neamului. S'a mai hotărât: să se înlocuească directorii și dirigenții școalelor unde se produc încă acte de disordine, fiindcă fac dovadă că sânt lipsiți de energia și priceperea de a ține ordine și disciplină școlară. Căminurile și instituțiile în care se constată că tineretul continuă a desfășura o activitate anarhică, vor fi închise. — Un avertisment s'a dat, în această privință, și facultății teologice dela Cernăuți.

O prea frumoasă pastorală, din prilejul Duminecii Ortodoxiei, a dat P. S. Policarp, locotenent de episcop al Cetății Albe-Ismail, pentru întărirea în dreapta credință a păstorilor din eparhie. Pastorală arhierească a fost primită cu adâncă emoțiune mai ales în locurile acelea, unde soarta icoanelor a avut să indure cumplita prigoană de pe vremuri.

Nou protopop. În cadru sărbătoresc, și în prezența mulțimii de credincioși, s'a făcut de curând instalarea părintelui Valeriu Matei, secretarul eparhial din Cluj, în protopopiatul Ungurașului, devenit vacant prin moartea regretatului protopop Joil Ghiurișanu. Instalarea a săvârșit-o păr. protoiereu Ion Goron, delegat eparhial, înconjurat de un sobor de preoți ai tracului. Cele mai bune urări, în noua misiune, s'au adus noului protopop al Ungurașului.

În Dumineca Ortodoxiei la Brașov s'a ținut d. a. o serbare religioasă la liceul „Andrei Șaguna”. Corul liturgic al liceului, condus de prof. M. Rebcuș, a executat câteva bucăți religioase, după care dl prof. Dr. I. Mateiu, a dezvoltat conferința: „Mitropolitul Miron Romanul și școalele din Brașov”. Conferențiarul a zugrăvit una din epocile dramatice ale istoriei noastre bisericești din Transilvania arătând cum Mitropolitul Miron Romanul a apărut școalele noastre cu un curaj vrednic de urmat. Conferința a fost ascultată cu viu interes de numeros public în sala festivă a liceului.

„Dumnezeu nu e mișcat în nici un chip, dar el nu e nici stare pe loc, în nici un chip”. Aceste două opuse se contopesc în firea dumnezeiească, care e mai presus de ele și le rezolvă într-o unitate, într-o paradoxală sinteză.

Tot așa va opera el sinteza dintre lumea spirituală și cea a simțurilor, arătând că între ele este o echivalență, un echilibru, nu însă în sensul că ar fi egale; sufletul nu putea fi egal cu trupul pentru un cugetător care își construiește sistemul său pe temelii gândirii lui Platon și Aristotel. El arată că cugetarea pură e insuficientă și caută s'o realizească la lumea sensibilului, pentru a realiza sinteza între cele două feluri de cunoaștere: cea bazată pe noțiuni și rațiune, și cea întemeiată pe simțuri. „Există, spune sf. Maxim, trei mișcări fundamentale ale sufletului: Mîntea (nous), cugetarea discursivă (logos) și simțirea. Prima ne e înfățișată ca locul curatei întâlniri cu Dumnezeu supramundan; a doua, ca putință de a determina — din operele sale prin apropierea și incorporarea conținuturilor de sens (Sinngelalte) ale creațiunii — pe Dumnezeu necunoscut ca pricină (causă a creațiunii); a treia în sfârșit, ca punctul de contact cu lucrurile exterioare, din care simțirea scoate conținuturile de sens ca din niște simbo-luri”, (v. pg. 288-289). Această contopire într-o unitate înseamnă atât de puțin dis-

pariția sensibilului în ea (unitate), încât dimpotrivă pluralitatea naturală și universalitatea ființei omenești se desăvârșește în această unitate. Misticul afirmă că uneori cunoașterea prin simțuri stă mai aproape de adevăr: „Experiența imediată a unui lucru desființează noțiunea (conceptul) referitor la acest lucru; și percepția aceluiași lucru face ca reflexiunea asupra lui să nu mai aibă obiect”. Uneori el dă precădere cunoașterii sensual-intuitive, alteori, celei logic discursive, însă acestea amândouă ne facilitează numai în chip indirect contemplarea transcendentă a divinității.

Ocupându-se în alt loc cu problema păcatului originar, el vorbește de sinteza sexuală. „Aceasta e o cale și un mijloc de educație, pentru că e o formă pozitivă a unirii. Ea e primul grad al sintezelor progresive prin care lumea se adună și se desăvârșește în unitatea lui Dumnezeu. În oamenii diferențiați ca sex, diferențierea și destrămarea la maximum a lumii își află prima ei cale de reîntoarcere spre unitate: omul prin putința sa de împreunare este mijlocitorul firesc al lumii cu Dumnezeu”, (v. pg. 186).

Mărturisitorul e un optimist în toată puterea cuvântului. Natura e bună. Toate discordanțele și contrarietățile ce le întâlnim în lume, sunt numai la suprafață, aparente. Contrastele acestea „se topecsă cu ceața în cerul albastru al veșniciei”. Bu-

cari spun că religia nu poate fi un obiect de știință, de filosofie, căci ea nu are nimic de-a face cu rațiunea, ci e doar un fapt de credință? La obârșia și a religiei, și a științei se află tot credința. Și credința e mult mai veche, cu mai trainice rădăcini în ființa noastră decât știința (filosofia). Acest comun element al lor ne arată că și știința e o religie, precum și religia este și poate fi obiect de știință, de studiu filosofic. Căci ce altceva au făcut Părinții Bisericii atâtea veacuri, când — robustului — în simplitatea sa primitivă — crez al religiei creștine, i-au clădit un atât de somptuos corp de doctrină, făcând din filosofia greacă o ancilla a cuvântului lui Hristos? De această uriașă operație a fost nevoie pentru cei ce erau sclavi doar ai rațiunii, și nu mai înțelegeau adevărul în primara lui simplitate; pentru cei orbiți de logosul discursiv, pentru cei ce perduseră contactul cu tainele simple și adânci ale creației. Acest spirit-logos, îndreptat numai spre coaja lucrurilor, mai mult întuneacă, decât destăinuie pe Dumnezeu.

„Cunoașterea lucrurilor nu ne revelează și nu aduce la lumină ceea ce e incognoscibil în Dumnezeu, ci mai degrabă îl acopere și-l ascunde privirii noastre”, spunea sf. Maxim, pe bună dreptate (v. pg. 287).

St. Bezdechi

— Amintim că F. O. R. secția Brașov, a organizat și în acest an o serie de conferințe cu caracter religios. Vor veni să conferințeze: Părintele Dr. Liviu Stan, I. Gh. Savin și Nichifor Crainic. — *Coresp.*

În lupta contra bolșevismului s'a deschis Duminecă la Paris, în sala Wagram, expoziția „Bolșevismul contra Europei”, organizată de autoritățile germane și de cele cinci țări colaboratoare, între care e și România. Scopul expoziției este a demasca adevărata față a bolșevismului pentru ceie n'o cunosc sau nu vor s'o recunoască. La solemna deschidere a expoziției s'a arătat că deviza bolșevică „pâne, pace, libertate” înseamnă de fapt: foamete, război și sclăvie. — Bolșevismul va fi înlăturat printr-o nouă formă de viață.

Sfârșitul se apropie? Ambasadorul Rusiei sovietice la Washington, Litvinov, a rostit Joia trecută un discurs public în Statele unite, zicând că primăvara ce vine e de importanță deosebită, atât pentru Rusia, cât și pentru puterile Axei, căci atunci se va decide: cine va învinge sau va pieri; Litvinov cere, prin urmare, aliaților săi cel mai mare ajutor posibil.

Se aduce la cunoștință subscritorilor la *Imprumutul de înzestrare* al țării, cari nu și-au ridicat bonurile, să se adreseze de urgență către Onor. Casă Auto-nomă de Finanțare și Amortizare, București, strada Doamnei 15 et. V. (cu cerere netimbrată) și să ceară ca bonurile să li se trimită prin B. N. R. Alte lămuriri se dau și la administrația financiară, Sibiu.

Bibliotecă nouă. Dl. prof. A. Marcu anunță, într'un recent consiliu de miniștri, că se vor înființa biblioteci sătești și orășenești atât în Basarabia, cât și în Bucovina.

Sprîjinirea familiilor cu mulți copii. O acțiune pentru a sprijini familiile, care au mai mult de trei copii, s'a întreprins în Cehia. În vestul țării s'au dat, până acum, subvenții în valoare de 100.000 coroane. În 35 cazuri era vorba de familii cu mai mult de patru copii, și într'un singur caz de familie cu 11 copii.

În vederea aprovizionării populației cu carne de miel pentru sărbătorile de Paști, subsecretariatul de stat al aprovizionării a oprit tălerea mieilor între 5 și 25 Martie 1942. Contravenienții vor fi dați în judecată ca delicvenți la legea sabotajului, ear marfa se va confiscă în folosul abatorului respectiv.

STIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 8 Martie 1942, va predica părintele Aurel Nanu.

Nr. 1969—1942

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiilor vacante de clasa a treia: Almașul mic de munte și Ardeu din protopopiatul Geoagiu și Baștea din protopopiatul Dobru, se publică concurs cu termen de 30 zile, socotit dela publicarea lui în Tel. Român.

Cereri de concurs se vor înainta pe adresa: Consiliul Arhiepiscopesc, Sibiu, care face numire pentru aceste parohii.

Sibiu, din ședința senatului bisericesc, ținută la 11 Febr. 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Concurs

La liceul ortodox român „A. Iancu” din Brad e vacant postul II de pedagog. Celce doresc a ocupa acest post să și înainteze cererea însoțită de actele prevăzute, de Codul funcționarilor publici, până la 15 Martie 1942: Direcțiunii liceului în Brad, jud. Hunedoara.

Candidații să fie de religia ortodoxă română și să dispună de pregătirea necesară acestui post. Retribuția postului va fi aceea prevăzută de Decretul-lege Nr. 2845/1941 Mon. Of. Nr. 242 din 12 Oct. 1941, având a-și plăti întreținerea în conf. cu ord. Casei Școalelor Nr. 44.444/1941.

Directorul liceului:
C. Ciocan

(II) 1—3

Nr. 1042/1042

Concurs repetiții

Pentru ocuparea postului de *préot misionar*, dela biserica catedrală din Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post: Salarul prevăzut în bugetul Onor. Minister al culturii naționale și cultelor pentru preoții din localitatea Sibiu, raportat la pregătirea teologică (bacalaureat, licențiat sau doctor în teologie) plus indemnizația de chirie.

Dela candidații se cere să aibă îndreptățire de candidare la parohii de clasa întâia.

Cereri de concurs, însoțite de „Curriculum vitae”, vor fi trimise pe adresa Consiliului Arhiepiscopesc în Sibiu.

Sibiu, din ședința senatului bisericesc din 19 Februarie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc, la biserica ortodoxă română din Brașov-Cetate, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post: 1. Salar lunar dela parohie, Lei 3500, intru cât statul nu va bugeta posul. 2. Locuință în natură, fără încălzit și luminat.

3. Taxele obișnuite în parohie. Candidații li se cere să aibă diploma de absolvire a școalei de cântăreți „D. Cunțan”.

Cereri de concurs se vor înainta oficiului parohial în termen, iar concurenții se vor prezenta la sfânta biserică, la o dată ce li se va comunica, pentru a cânta și a face cunoștință cu credincioșii.

Din ședința Consiliului parohial, dela 7 Februarie 1942.

Oficiul parohial ort. român Brașov-Cetate
Preot V. Coman
adm. paroh

Văzut:
(21) 1—3
Dr. N. Stinghe
adm. prot.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

Nr. 65/1942

(20) 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc la biserica ortodoxă română din Sibiu-inferior I (Maeri, str. Lungă), se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post: 1. Salarul dela stat, intrucât statul va bugeta acest post, și 500 lei lunar pentru chirie până la ridicarea unei locuințe cantonale.

Intrucât statul nu va bugeta acest post, până la bugetarea lui cântărețul diplomat va primi o remunerație lunară de 1500 lei dela parohie și 1 jugăr de loc arător pe șesul Sibiului.

Venitele uzitate în parohie. Candidații trebuie să fie absolvenți ai școlii de cântăreți bisericești „Dim. Cunțan” din Sibiu și pricepuți în dirijarea corului.

Se menționează că cel ales, în afară de săvârșirea serviciului divin din Dumineci și sărbători, este obligat să fie zilnic la săvârșirea utreniei, a sfintei liturghii, a vecerniei și Acatistului.

Celce doresc să ocupe acest post, vor înainta cererile de concurs oficiului parohial și se vor prezenta la sfânta biserică într-o Duminecă pentru a fi cunoscuți.

Sibiu, din ședința consiliului parohial din 19 Februar 1942.

Sibiu, aprobat în ședința secției bisericești din 24 Februar 1942.

Prot. Dr. Sp. Cădea
cons. arhiep. ref.

Nr. 44/1942

(22) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului I de cântăreț al parohiei Tântari, protopopiatul Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post: 1. Salarul dela stat, atunci când statul va bugeta acest post.

2. Salarul de 2500 lei anual dela parohie, până la salarizarea de către stat.

3. Sesiunea cantorală, constând din 643 st. p. arător și 2 jug. 635 st. p. fânaș.

5. Taxa încasată dela credincioși în ajunul Crăciunului cu umblarea cu iconița, câte 10 lei de familie, dela aproximativ 230 familii.

5. Jumătate din stola uzitată în parohie.

Candidații îndreptățiți la acest post, adecă absolvenții cu diplomă ai școalei de cântăreți bisericești dela Sibiu, își vor înainta cererile de concurs, însoțite de actele necesare, oficiului parohial ortodox român Tântari, urmând apoi a se prezenta în parohie cu prealabila învoire a parohului, pentru a cânta și a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul parohial ortodox român Tântari
Preot Ioan Turcu

Văzut:
Dr. N. Stinghe
adm. prot.

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț în parohia nou înființată Brădet-Acriș (Intorsura Buzăului), se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post: 1. Salarul dela stat, dacă va fi bugetat.

2. Venitele din parohie, conform uzului local.

3. Candidații vor prezenta oficiului parohial pe lângă cerere următoarele acte: a) Diploma de absolvire a Școalei de cântăreți „D. Cunțan” din Sibiu; b) Extras de naștere; c) Extras de botez; d) Certificat de moralitate.

Doritorii au a se prezenta în termen la strănă spre a fi cunoscuți de credincioși. Vor fi preferiți cunosătorii de note spre a conduce cor bisericesc.

Consiliul par. al parohiei Brădet-Acriș. — Văzut: Oficiul protopopesc Brașov.

Dr. N. Stinghe
adm. prot.
(23) 1—3
Nr. 3/1942 (16) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Șapartoc, din protopopiatul Sighișoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție a acestui text în Telegraful Român.

Venitele acestei parohii sânt:

1. Salarul dela stat.

2. Stola uzitată în protopopiat.

3. Sesiune parohială veche și nouă 15 jugăre.

4. Câte-o ferdelă (dublu decalitr) de porumb sfărâmat dela fiecare familie.

5. Curte parohială, grădină de legume, dependințe economice, casa parohială în perspectivă de construcție.

6. Până la edificarea casei parohiale, parohia se va îngriji de locuință corespunzătoare.

7. Lemne de foc din parchetul comunei, o soarte cu prețul de strigare, fașonatul și transportul îl privesc pe preot.

Cereri de concurs, însoțite de toate actele prevăzute în Regulamentul pentru parohii, inclusiv încuviințarea de a concura exoperată dela Înalt Prea Sfințitul Mitropolit, se vor înainta în termen oficiului subsemnat.

Concurenții se vor prezenta în parohie, cu încuviințarea prealabilă a subsemnatului, într-o Duminecă sau sărbătoare spre a sluji, a predica și a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc al Sighișoarei în înțelegere cu consiliul parohial din Șapartoc.

Sighișoara, 19 Ianuarie 1942.

Emilian Stoica
protopop

Nr. 108/1942 prot.

(11) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a Brașov-vechiu, protopopiatul Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.

2. Ajutor pentru chirie.

3. Sesiune parohială de 32 jugăre arabil.

4. Stola uzitată în parohie.

Cereri de concurs, însoțite de toate

actele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Brașov, în termenul indicat. Totodată se va anexa și permisiunea de candidare primită dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc.

Candidații se vor prezenta în parohie, cu prealabila învoire a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare, spre a cânta la strănă și a predica, eventual a servi la sf. Altar și a face cunoștință cu credincioșii.

Consiliul parohial al bisericii Sf. Adormiri din Brașovul-vechiu în înțelegere cu oficiul protopopesc al Brașovului

Dr. N. Stinghe

adm. prot.

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Concurs

Pentru ocuparea postului de cantor al parohiei Hălchiu, protopopiatul Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat, dacă va fi bugetat cu 1 Aprilie 1942.

2. Venitele uzitate în parohie.

3. Sesiune cantorală 5 jugăre 400 st. p. pământ arabil.

Se menționează că cel ales, în afară de săvârșirea serviciului divin în Dumineci și sărbători, este obligat să fie zilnic la săvârșirea utreniei și vecerniei.

Concurenții îndreptățiți, au să înainteze cererile oficiului parohial ortodox român Hălchiu.

Hălchiu, hotărâre luată în ședința consiliului parohial din 17 Ianuarie 1942.

Preot Ioachim Pura
paroh

Aprobat:
Oficiul prot. ortodox român al Brașovului

Dr. N. Stinghe
adm. prot.
(14) 3—3

Ad. Nr. 398/1942

(18) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Gântaga, din protopopiatul Hațeg, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat, după calificățiune.

2. Sesiune parohială de 5 jug. arător.

3. Câte două măsuri (à 30 litre) porumb nesfărâmat de fiecare casă.

4. Câte o zi de lucru dela fiecare casă.

5. Lemne, după necesitate dela composorat.

6. Până la edificarea caselor parohiale, parohia plătește chiria.

7. Venitele stolare uzitate în protopopiat.

Cereri de concurs, însoțite de autorizațiunea de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc și de celelalte acte prevăzute în Regulament, se vor înainta oficiului protopopesc în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta în parohie, cu încuviințarea oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare pentru ca să fie cunoscuți de credincioși.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial

Hațeg, 13 Februarie 1942.

Ieronim Ciocan
protopop